

Boże przymierze obietnicy

Abraham, Izaak, Jakub

Przysięgam na siebie samego — oświadczam PAN
— [...] obficie rozmnożę twoje potomstwo —
niczym gwiazdy na niebie i niczym piasek nad
brzegiem morza. [...] W twoim też potomstwie
błogosławić się będą wszystkie narody ziemi— 1
Mojż. 22:16-18, EIB.

Cztery tysiące lat temu Bóg wybrał Abrahama, człowieka wiary, przez którego miał wypełnić swój zamiar błogosławienia „wszystkich narodów ziemi”. Trzy epoki Bożego Planu służą do przeprowadzenia tego procesu: Wiek Żydowski, Wiek Ewangelii i Wiek Tysiąclecia. W ciągu tych trzech Wieków Bóg rozwija naród izraelski, niebiańską klasę Kościoła i przywraca świat ludzkości do życia wiecznego.

W 1 Mojż. 22, skąd pochodzi nasz otwierający tekst, jest mowa o ofierze z Izaaka, której złożenia Bóg zażądał od Abrahama. Była to ciężka próba dla wiary Abrahama. Przedstawia ona również główny fundament, na którym opiera się Boży Plan, a mianowicie ofiarowanie Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, jako ofiary okupowej za ludzkość.

„Po tych wydarzeniach wystawił Bóg Abrahama na próbę [...]. I rzekł: Weź syna swego, jedynaka swego, Izaaka, którego miłujesz, i udaj się do kraju Moria, i złoż go tam w ofierze całopalnej na jednej z gór, o której ci powiem” – 1 Mojż. 22:1-2. Miejsce Moria jest znamienne, ponieważ tam właśnie miała być zbudowana świątynia. „Zaczął tedy Salomon budować świątynię Pana w Jeruzalemie na górze Moria” (2 Kron. 3:1). Sam Jezus miał umrzeć na Kalwarii, na zachód od Jerozolimy, na pobliskim wzniesieniu.

Werset 2 uściśla rodzaj ofiary: „ofiara całopalna”. Księga Kapłańska wymienia trzy podstawowe rodzaje ofiar: ofiarę całopalną, ofiarę spokojną i ofiarę za grzech. Ofiara całopalna była przyjmowana w celu dokonania „przebłagania” za ofiarnika i miała być składana bezpośrednio „na drwach” (3 Mojż. 1:4,8) – tak jak śmierć Jezusa na drewnianym krzyżu przyniosła przebłaganie za ludzkość. Jezus „grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo” (1 Piotra 2:24).

Abraham, wraz z Izaakiem i dwoma sługami, wyruszył w drogę. „Trzeciego dnia podniósł Abraham oczy swoje i ujrzał z daleka to miejsce” (1 Mojż. 22:4). Jezus powiedział później: „Abraham, ojciec wasz, cieszył się, że miał oglądać dzień mój, i oglądał, i radował się” –

Jan 8:56. Od Adama do Abrahama upłynęło nieco ponad 2000 lat, zatem prorocze ujście Mesjasza „z daleka” przez Abrahama miało miejsce w trzecim 1000-letnim dniu dziejów ludzkości.

Księga Rodzaju 22:6 mówi, że Abraham „wziął drwa na całopalenie i włożył je na syna swego Izaaka”. Apostoł Jan powiedział później o Jezusie: „A On dźwigając krzyż swój, szedł na miejsce [...], co po hebrajsku zwie się Golgota” (Jan 19:17).

Abraham i Izaak weszli na górę sami, co być może miało na celu pokazać, że to Bóg osobiście ofiarował za nas swojego „jednorodzonego Syna” (Jan 3:16). Wchodząc na górę, Izaak zapytał: „Gdzie jest jagnię na całopalenie?”. Odpowiedź brzmiała: „Bóg upatrył sobie jagnię na całopalenie” (1 Mojż. 22:7-8). Później anioł powstrzymał rękę Abrahama. Baranek, którym był Izaak, został jednak przyjęty.

Kolejne wymienione zwierzę było inne. Był to „baran, który rogami uwikłał się w krzakach”, którego Abraham ofiarował „na całopalenie zamiast syna swego”. Suche zarośla, w które zaplątała się głowa tego zwierzęcia ofiarnego, przypominają nam koronę cierniową nałożoną na głowę Jezusa (Mat. 27:28-29).

„I nazwał to miejsce Jehowa-Jireh. Dlatego do dzisiaj się mówi: »Na swojej górze Jehowa zapewni to, co konieczne«” (1 Mojż. 22:14, PNŚ). Sam Bóg przygotował odkupienie za nasze grzechy, składając w ofierze własnego Syna, aby wykupić Adama i jego potomstwo od przekleństwa.

Złożenie przysięgi

Anioł Boży zawołał wtedy po raz drugi: „Przysięgam na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedynego syna swego, Będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek nad brzegu morza [...], I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi” (1 Mojż. 22:16-18).

To niezwykła obietnica. Gdy Bóg mówi, mamy całkowitą pewność, że cokolwiek zostanie powiedziane, zostanie wykonane. Bóg zrobił jednak przy tej okazji coś niezwykłego i niespotykanego. Bóg sam przysięgł, że wypełni swoją obietnicę. Kiedy Jezus Chrystus cierpiał i umarł na krzyżu, Bóg przemówił ponownie. „I oto zasłona świątyni rozdarła się na dwoje, od góry do dołu, i ziemia się zatrzęsała, i skały popękały, I groby się otworzyły [...]. A setnik i ci, którzy z nim byli i strzegli

Jezusa, ujrawszy trzęsienie ziemi i to, co się działo, przerażeni się bardzo i rzekli: Zaiste, ten był Synem Bożym” (Mat. 27:51-54). Te czyny były nienaruszalnym świadectwem Boga, że wszystko zostanie spełnione przez śmierć Jezusa.

Dwa wieki odkupienia zostały ustanowione, aby zrealizować wszystko to, co Bóg obiecał. Rozdarcie zasłony w świątyni oznaczało, że przez rozdarcie ciała Jezusa „droga do Miejsca Najświętszego” została objawiona. „Powołanie Boże, które jest z góry w Chrystusie Jezusie” zostało otworzone, aby rozwinąć „gwiazdy na niebie”, czyli klasę Oblubienicy (Hebr. 10:20; 9:8, UBG). Trzęsienie ziemi, które wstrząsnęło tą krainą, zapowiadało, że sądy Boże usuną stare zwierchności i zastąpią je rządami sprawiedliwości. Otwarte groby wskazywały na czas, kiedy cała ludzkość, wszędzie, powstanie ze śmierci, aby być błogosławioną jak „piasek na brzegu morza”.

Dwie nieodmiennie rzeczy

„Bóg, chcąc wyraźniej dowieść dzieżicom obietnicy niewzruszoności swego postanowienia, poręczył je przysięgą, Abyśmy przez dwa niewzruszone wydarzenia [słowo Boże i przysięgę Bożą], co do których niemożliwą jest rzeczą, by Bóg zawiódł [...], mieli mocną zachętę do pochwylenia leżącej przed nami nadziei” (Hebr. 6:17-18). Ofiara z Izaaka była momentem nieodwołalnej deklaracji ze strony Boga. Śmierć Jezusa na Kalwarii stanowiła niewzruszony fundament realizacji Bożej obietnicy i przysiężenia.

„Potem powrócił Abraham do sług swoich i wstawszy poszli razem do Beer-Szeby. I mieszkał Abraham nadal w Beer-Szebie” (1 Mojż. 22:19). Nazwa Beer-Szeba oznacza „studnię przysięgi” (nota objaśniająca zapis 1 Mojż. 21:31 w przekładzie KJV). To odpowiednie określenie. Studnia przypomina nam, że Jezus jest źródłem wody żywej. Przysięga gwarantuje, że te wody zostaną wykorzystane do błogosławienia ludzkości.

Dwaj słudzy towarzyszący Abrahamowi i Izaakowi w tej podróży przypominają nam, że w wiekach odkupienia następujących po Kalwarii uczestniczą dwie grupy ludzi. Podczas Wieku Ewangelii, w dniu Pięćdziesiątnicy, wierzący Żydzi zostali przyjęci. Później, począwszy od Korneliusza, byli przyjmowani poganie.

Jeżeli chodzi o drugi wiek odkupienia, którym jest Tysiącletnie Królestwo, Ezechiel 46:1 wskazuje, że bramy umożliwiające ludziom dostęp do Boga zostaną otwarte dla ludzkości w sabat, w siódmym tysiącleciu od Adama. Bramy mają być również otwarte w dniu nowiu księżyca, co wskazuje na czas, kiedy powróci łaska dla Izraela. Sugestia dotycząca tych dwóch grup – pogani Izraelitów – pojawiła się już w momencie ukrzyżowania Jezusa. Jezus został umieszczony na krzyżu, aby od-

kupić Żydów od przekleństwa Prawa, o godzinie trzeciej. Następnie Jezus umarł za wszystkich o godzinie dziewiątej. Duch święty zstąpił później na żydowskich uczniów w dniu Pięćdziesiątnicy o godzinie trzeciej, a na poganina Korneliusza o godzinie dziewiątej.

Dobre wieści z północy

„Po tych wydarzeniach doniesiono Abrahamowi: Oto Milka urodziła synów Nachorowi, bratu twojemu” – 1 Mojż. 22:20. Sugeruje to, że po zakończeniu wieku ofiary pojawia się dobra nowina o cielesnym Izraelu, którego przedstawia brat Abrahama, który pozostał na północy w Haranie. Nie wszedł on do Ziemi Obiecanej – tak jak cielesny Izrael nie skorzystał z możliwości, jakie daje Ewangelia.

Nie zostali oni jednak zapomniani. W Księdze Rodzaju 22:21-24 wymieniono 12 synów Nachora, reprezentujących 12 plemion Izraela. Początek drugiego wieku odkupienia zastaje Izrael w dobrym stanie, w gotowości na przyjęcie Królestwa. Ismael, inny obraz cielesnego Izraela, również miał 12 synów (1 Mojż. 25:16). Zarówno tych dwunastu, jak i dwunastu synów Nachora reprezentuje cielesny Izrael.

Następny fragment Pisma Świętego, 1 Mojż. 23:1, mówi o śmierci Sary, która reprezentowała duchową lub niebiańską część przymierza Abrahamowego. Jej odejście symbolizuje zakończenie Wieku Ewangelii, które otwiera drogę do Tysiącletniego Królestwa.

Proch ziemi

Boża obietnica złożona po ofiarowaniu Izaaka zawierała dwie charakterystyki nasienia Abrahama: „gwiazdy na niebie” i „piasek na brzegu morza”. Łączą się one z kolei z dwoma wiekami odkupienia, które nastąpiły po śmierci Chrystusa.

Istnieje jednak jeszcze trzecia charakterystyka nasienia Abrahama, której pojawienie się poprzedza pozostałe. Jest to „proch ziemi”. Pojawia się on po raz pierwszy w 1 Mojż. 13:14-17. „I rzekł Pan do Abrama po odłączeniu się Lota od niego: Podnieś oczy swoje i spojrzysz z miejsca, na którym jesteś, na północ i na południe, na wschód i na zachód, Bo całą tę ziemię, którą widzisz, dam tobie i potomstwu twemu na wieki” (wersety 14-15).

Chodzi tu o fizyczną Ziemię Obiecaną. Izrael, potomkowie Abrahama przez Izaaka i Jakuba, miał otrzymać tę ziemię po 400 latach (1 Mojż. 15:13). Miało to nastąpić po wyjściu Izraela z Egiptu i zdobyciu Kanaanu. Dlatego werset 16: „I rozmnożę potomstwo twoje jak proch ziemi” ma symboliczne znaczenie dla cielesnego Izraela.

Obietnica ta, dotycząca fizycznej ziemi, wypełniła się w stosunku do cielesnego Izraela podczas Wieku Ży-

dowskiego. Prawdą jest, że z powodu nieposłuszeństwa zostali oni później wypędzeni z ziemi przez Asyryjczyków i Babilończyków. Jednak w każdym z tych przypadków Bóg obiecał przez proroków, że zostaną oni przywróceni. Rzeczywiście, powrócili po niewoli babilońskiej. Następnie zostali ponownie rozproszeni przez Rzym, a dziś znów zostali przywróceni. Jednak Boża obietnica, że Bóg da ziemię potomkom Abrahama, wypełniła się po raz pierwszy w Wieku Żydowskim, zanim Jezus umarł na Kalwarii. Być może dlatego przy okazji ofiarowania Izaaka przez Abrahama wspomniane są tylko dwa pozostałe określenia – gwiazdy i piasek – dwie klasy, które powstały po śmierci Jezusa.

Wydaje się, że trzy określenia nasienia Abrahama, podane w tej kolejności – proch ziemi, gwiazdy na niebie i piasek na brzegu morskim – odnoszą się do trzech następujących po sobie wieków w Planie Bożym – Wieku Żydowskiego, Wieku Ewangelii i Wieku Tysiąclecia. Proch to Izrael, gwiazdy to Kościół, a piasek to świat.

Trzy kobiety

Tę samą sekwencję reprezentują trzy kobiety w życiu Abrahama, z którymi miał dzieci wymienione w Starym Testamencie. Sara była żoną Abrahama, gdy Bóg dawał mu obietnicę (1 Mojż. 12:7) i składał przysięgę (1 Mojż. 22:16). Obietnica została dana z myślą o przyjściu Jezusa Chrystusa, nasienia Abrahama w najpełniejszym tego słowa znaczeniu, który miał błogosławić świat (Gal. 3:16).

Jednak w ciągu długiego czasu, jaki upłynął do przyjścia Chrystusa, Izrael rozwijał się w Wieku Żydowskim pod Przymierzem Zakonu, z jego licznymi zasadami i obowiązkami. Święty Paweł mówi, że to przymierze, wychowujące cielesny Izrael, było reprezentowane przez Hagar. Nigdy nie była ona pełnoprawną żoną Abrahama, lecz niewolnicą Sary (Gal. 4:22-25) – reprezentującą niewolę Zakonu, pod którą rozwijał się Izrael (Ismael). Fakt, że Hagar była Egipcjanką, sugeruje, że Izrael miał się „narodzić” z bólu egipskiej niewoli (1 Mojż. 16:1; 2 Mojż. 4:22).

Sara reprezentowała pierwotne przymierze Boga z Abrahamem, dotyczące potomstwa, które miało błogosławić świat. Jej syn, Izaak, reprezentuje Chrystusa. Jednak w Liście do Galacjan 3:29 św. Paweł rozszerza to pojęcie również na Kościół. Jeśli przyjdziemy do Chrystusa, to „jesteśmy potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy”. „Wy zaś, bracia, podobnie jak Izaak, dziećmi obietnicy jesteście” (Gal. 4:28).

Święty Paweł nie porusza tematu Ketury. Żyjąc w okresie przejściowym, zamykającym Wiek Żydowski i otwierającym Wiek Ewangelii, na nim skupiał swoje myśli. Abraham miał jednak inne dzieci, a po odejściu Sary po-

jął inną żonę, Keturę. Po wypełnieniu się duchowej części Przymierza Abrahama otwiera się zatem kolejna część, której obrazem jest Ketura, ziemską część Przymierza Obietnicy.

Według 1 Kron. 1:32 sześciu synów, których urodziła Abrahamowi Ketura, przyszło na świat przed śmiercią Sary, kiedy Ketura była nałożnicą. Z punktu widzenia symboliki jest to właściwe, gdyż jej sześciu synów reprezentuje świat ludzkości zrodzony podczas 6000 lat grzechu. Po śmierci Sary, gdy Ketura stała się pełnoprawną żoną, pozycja synów Ketury uległa poprawie. Podobnie w Królestwie pozycja ludzkości także zostanie poprawiona. Abraham wysłał potem sześciu synów Ketury „na wschód, do kraju wschodniego”, przypominając nam, że pierwotny rajski dom człowieka znajdował się „w Edenie, na wschodzie” (1 Mojż. 25:6; 1 Mojż. 2:8).

Cztery miejsca - cztery wieki

Po potopie następują cztery wieki, które doprowadzają nas do wypełnienia się obiecanych przez Boga błogosławieństw. Być może wskazują na to cztery miejsca, znajdujące się na trasie wędrówki Abrahama, aż do jego wizyty w Egipcie, która rozpoczyna kolejny obraz.

Abraham rozpoczął swoją wędrówkę w Ur Chaldejskim. Stamtąd przeniósł się ze swoim ojcem Terachem do Haranu, potem do Sychem, a na koniec do Betel, co daje razem cztery miejsca. Haran został wspomnian wcześniej jako miejsce, które ma związek z 12 plemionami Izraela. W związku z tym Haran reprezentuje Wiek Żydowski. Izrael opuścił stare pogańskie wyobrażenia o świecie, a następnie stał się narodem oddającym cześć Jahwe w Wieku Żydowskim. Być może Ur Chaldejskie reprezentuje poprzedni wiek, Wiek Patriarchów, podczas którego zostały dane obietnice.

Gdy Abraham przybył do Ziemi Obiecanej, zatrzymał się najpierw w Sychem. Tam, po raz pierwszy w historii o Abrahamie, wspomniany jest ołtarz. Jeśli Sychem reprezentuje Wiek Ewangelii, to ołtarz w tym miejscu przypomina nam o ofierze Jezusa, która otworzyła pierwszy wiek odkupienia.

Abraham zatrzymał się następnie na wschód od Betel, „domu Boga”. Tutaj również zbudował ołtarz i „wzywał imienia Pana” (1 Mojż. 12:8). Być może to miejsce reprezentuje drugą epokę odkupienia, uwolnienia ludzkości od przekleństwa.

Po Wieku Patriarchów następują zatem trzy wieki błogosławieństwa. Trzy kobiety urodziły Abrahamowi dzieci. Podane są trzy opisy nasienia Abrahama. W każdym przypadku mamy symboliczną zapowiedź trzech wieków: Wieku Żydowskiego, Wieku Ewangelii i Wieku Tysiąclecia.

W zasięgu ręki

Dziś, już niedługo, błogosławieństwa wynikające z Bożego przymierza z Abrahamem obejmą „wszystkie narody”. Wtedy każdy człowiek, przez wiarę, będzie mógł

przyjść do Chrystusa i w duchowym znaczeniu zostać uznany za potomka Abrahama, „ojca nas wszystkich” (Rzym. 4:16).

David Rice (USA)